

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-685/2026-11

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu po sucu toga suda Saši Bušić, kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužitelja Miodrag Grbavac, OIB: 09828898958 iz Zagreba, Lanište 17, zastupan po punomoćniku Ivanu Adžiću, odvjetniku u Zagrebu, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d., OIB: 92963223473, Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, zastupan po punomoćniku Kruni Kneževiću, odvjetniku u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 9. srpnja 2026. u nazočnosti tužitelja osobno, punomoćnika tužitelja i zamjenika punomoćnika tuženika, 29. rujna 2026.

p r e s u d i o j e:

I Utvrđuju se ništetnim odredbe Ugovora o namjenskom kreditu, Broj ugovora: 3211061843, Kreditna partija: 7103871202, sklopljenog dana 4. listopada 2007. između tuženika Zagrebačke banke d.d. kao kreditora i tužitelja Miodraga Grbavca kao korisnika kredita, kojima je ugovorena obveza tužitelja da tuženiku plati naknadu za obradu kredita, dakle članak 2. stavak 5. 3. Ugovora kojim je ugovoreno da se Korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora.

II Nalaže se tuženiku da tužitelju plati troškove parničnog postupka u iznosu od 747,50 eur sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 29. rujna 2026. godine pa do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve to u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je sklopio Ugovor o namjenskom kreditu (broj Ugovora: 3211061843, Kreditna partija: 7103871202 – dalje u tekstu: Ugovor) kojim je tuženik odobrio i stavio na raspolaganje tužitelju kredit u kunsnoj protuvrijednosti od 66.000,00 CHF obračunato prema srednjem tečaju HNB na dan isplate kredita, za kupnju stana za osobne potrebe tužitelja. Člankom 2. stavak 5. Ugovora, određeno

je: „Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora.” Tuženik je tužitelju dana 12. listopada 2007., prilikom isplate kredita, naplatio naknadu za obradu kredita u iznosu od 2.887,22 kn. Gore navedeni ugovor o kreditu parnične stranke su sklopile u okolnostima u kojima je tuženik koristio nepoštenu poslovnu praksu te kao jača ugovorna strana, a u kojem se položaju nalazi zbog nesporne okolnosti da je financijska institucija te profesionalno dioničarsko društvo, nezakonito i nepošteno primjenjivao ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita, na koji način je doveo tužitelja u neravnopravan položaj u kojem isti nije mogao utjecati na sadržaj unaprijed pripremljenog ugovora. Tuženik je na opisani način postupio suprotno odredbama Zakona o zaštiti potrošača (dalje u tekstu: ZZZP/03) i to člancima 81., 82. i 87. ZZZP/03 te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/05 i dr., dalje u tekstu: ZOO/05). Odredbom članka 81. st. 1. ZZZP/03 propisano je kako se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Prema stavku 2. istog članka ZZZP/03 smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Tuženik prije sklapanja i u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora sa tužiteljem nije pojedinačno pregovarao o odredbi točke 10. Ugovora, već je isti bio stavljen u poziciju „uzmi ili ostavi”. Također, tuženik tužitelju nije prezentirao koje to točno tuženik ima troškove u vezi postupka odobravanja kredita pa da bi iste tužitelj morao naknaditi niti mu je objasnio strukturu tih troškova i zašto iznos te naknade izravno ovisi o visini iznosa kredita koji se traži. Dakle, polazeći od nesporne činjenice da su odredbe koje su se odnosile na naplatu naknade za obradu kredita bile sastavni dio standardnog ugovora o kreditu unaprijed sastavljenog od tuženika, o kojim odredbama se sa tužiteljem nije pojedinačno pregovaralo, niti je tužitelj imao utjecaj na njihov sadržaj, a kojim odredbama je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja tužitelju nametnuta prekomjerna i potpuno neopravdana obveza, nameće se zaključak kako takva ugovorna odredba uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita - potrošača kao jedne ugovorne strane u odnosu na banku- trgovca kao drugu ugovornu stranu, a što je suprotno temeljnim načelima obveznog prava, uz ostalo načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima te načelu dužnosti njihove suradnje i načelu zabrane zlouporabe prava. Tužitelj zaključno ukazuje kako on nesporno ima pravni interes da sud utvrdi ništetnost ugovornih odredaba predmetnog kredita koji se odnose na obvezu plaćanja naknade za obradu kredita te su ispunjeni uvjeti iz čl. 187. ZPP-a za tužbu za utvrđenje, posebno imajući u vidu da je pravo tužitelja da ističe ništetnost neograničeno (čl. 328. ZOO/05). Također, iz svega gore navedenog jasno je da su te ugovorne odredbe nepoštene, jer su protivne prisilnim propisima, konkretno relevantnim odredbama ZZZP/03 i ZOO/05. Time su ispunjeni uvjeti ništetnosti tih odredbi ugovora propisani čl. 87. ZZZP/07 te čl. 322. ZOO/05. Posljedica tako utvrđene ništetnosti bit će obveza tuženika da vrati tužitelju sve što je primio temeljem ništetnih odredbi ugovora (čl. 323. ZOO/05) sa zateznim kamatama od dana stjecanja (čl. 1115. ZOO/05) jer je tuženik nepoštetni stjecatelj.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu prigovara vrijednosti predmeta spora kako ju je naznačio tužitelj u tužbi od 03. veljače 2026. godine. Naime, tužitelj je vrijednost predmeta spora naznačio u iznosu od 1.400,00 EUR, slijedom čega je vrijednost predmeta spora očito suviše visoko naznačena te se postavlja pitanje prava na naknadu troškova postupka. Naime, tuženik ističe da je jedina svrha suviše

naznačene vrijednosti predmeta spora zlouporaba procesnih prava radi stjecanja veće odvjetničke nagrade prema Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika. Tuženik ukazuje da je predmet spora utvrđenje ništetnom Ugovorne odredbe kojom je određeno da se Korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora te je tužitelj kao prilog predmetne tužbe dostavio potvrdu da je naknada za obradu kreditnog zahtjeva naplaćena u iznosu od 2.887,22 kn / 383,19 EUR. Budući da je svrha predmetne tužbe utvrđenje ništetnim Ugovorne odredbe koja se odnosi na naknadu za obradu kreditnog zahtjeva koja je naplaćena u iznosu od 383,19 EUR, tuženik predlaže naslovnom sudu da temeljem odredbe članka 40. stavka. 3. ZPP-a rješenjem odredi vrijednost predmeta spora u iznosu od 383,19 EUR. Isto tako, tuženik ukazuje i na odredbu čl. 10. Zakona o parničnom postupku kojom je propisano da sud, stranke i drugi sudionici moraju nastojati da se postupak provede sa što manje troškova, dok je zakonodavac posebno naglasio da je obveza suda da spriječi svaku zlouporabu prava u postupku. Slijedom navedenog, tuženik predlaže naslovnom sudu da temeljem odredbe članka 40. stavka. 3. ZPP-a rješenjem odredi vrijednost predmeta spora prema utuženom iznosu od gore navedenih 383,19 EUR. Tuženik ističe kako tužitelj u tužbenom zahtjevu traži utvrđenje ništetnosti odredbe Ugovora o kreditu koja se odnosi na ulaznu naknadu, odnosno tužitelj je podnio tužbu za utvrđenje iz čl. 187. ZPP-a. U odnosu na ovako postavljeni deklaratorni zahtjev, tuženik ukazuje na stručni članak: "Pravne osobitosti tužbe na utvrđenje i konstitutivne tuže" autora dr. sc. Mladena Pavlovića u kojemu se za deklaratornu tužbu navodi sljedeće: "za razliku od ostalih pravnih zaštita, kod deklaratorne pravne zaštite do intervencije dolazi prije nanošenja same povrede u očekivanju da bi ona zaista mogla nastati sa zadatkom da se ona preventivno spriječi". U konkretnom slučaju, kada bi sud utvrdio deklaratorni tužbeni zahtjev, a što tuženik u cijelosti osporava, iz istog bi proizašao kondemnatorni zahtjev već dospjele tražbine prije podnošenja ove tužbe. Ne samo da je tužitelj mogao već prilikom podnošenja ove tužbe postaviti kondemnatorni zahtjev, već je sukladno odredbama Zakona o parničnom postupku bio dužan to učiniti. Tužitelj nije dokazao da mu je ikakva povreda nastala niti je dokazao da bi mu eventualna povreda mogla nastati u budućnosti. Obzirom na navedeno, odredba o naknadi za obradu kredita nije ni mogla uzrokovati znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu korisnika kredita. Slijedom svega navedenog, tužitelj ni u kojem slučaju nema pravni interes za ovakvu pravnu zaštitu koju zahtijeva postavljenim tužbenim zahtjevom u toč. I. petita tužbe. S obzirom na sve na navedeno, očito je da tužitelj nema osnovnu zakonsku pretpostavku za vođenje ove parnice u pogledu postavljenog tužbenog zahtjeva na utvrđenje ništetnosti odredbe čl. 2. predmetnog Ugovora o kreditu. Slijedom svega, tuženik predlaže naslovnom sudu da zbog nedostatka pravnog interesa, odbaci tužbu u pogledu istaknutog tužbenog zahtjeva budući da nisu ispunjenje procesne pretpostavke propisane čl. 187. st. 2. ZPP-a, odnosno budući da tužitelj nema pravni interes za podnošenje tužbe za utvrđenje, a podredno odbije sve tužbene zahtjeve tužitelja te naloži tužitelju da naknadi tuženiku parnične troškove. Budući da je na to pozvan ovosudnim rješenjem od 06. veljače 2026. godine, tuženik u nastavku daje sljedeći odgovor na tužbu tužitelja od 03. veljače 2026. godine. Tužitelj predmetnom tužbom zahtijeva utvrđenje ništetnim odredbe čl. 2. stavak 5. Ugovora o kreditu broj: 3211061843, zaključenog između tužitelja i tuženika dana 4. listopada 2007. godine te potražuje trošak parničnog postupka zajedno sa zakonskim zateznim kamatama. Odredbom čl. 2. st. 5. Ugovora o kreditu propisano je da Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja kreditor. Tuženik u cijelosti osporava navode tužitelja da bi se prethodno navedena ugovorna odredba imala smatrati nepoštenom odnosno ništetnom i to iz

sljedećih razloga. Tuženik ističe kako tužitelj nije dokazao da je potrošač niti da se sredstvima kredita koristio isključivo za potrošačke svrhe. Istovremeno, zakon ne predviđa da bi se takva svrha trebala presumirati pa je stoga na tužitelju teret dokaza u smislu odredbe članka 4. Zakona o zaštiti potrošača (NN 19/2022, dalje: ZPP) koji izričito propisuje, da je potrošač fizička osoba koja sklapa pravni posao i djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti. Tužitelj činjenice i dokaze koje bi potkrijepile potrošačku svrhu ugovora, nije predočio tijekom postupka. Svojstvo potrošača je osnovna pretpostavka za pozivanje na načelna utvrđenja iz kolektivne parnice i na tužitelju je teret dokaza da je potrošač. Ako se tužitelj poziva na primjenu odredbe članka 502. c ZPP-a, odnosno na primjenu utvrđenja iz kolektivne parnice, upravo je na njemu kao tužitelju teret dokaza i obveza dokazati da se ta utvrđenja na njega doista mogu i trebaju primijeniti. Također, uvažavajući tumačenje Zakona o zaštiti potrošača, za ocjenu je li fizička osoba potrošač nužno je ocijeniti sve okolnosti svakog konkretnog pravnog odnosa, pri čemu poglavito uvažavati temeljna načela Zakona o obveznim odnosima (NN 35/2005, 41/2008, 125/2011, 78/2015, 29/2018, 126/2021, 114/2022, 156/2022, dalje: ZO), načelo savjesnosti i poštenja, a sve u cilju sprječavanja mogućih zlouporaba u namjenskom trošenju sredstava. Tužitelj predmetnom tužbom zahtijeva da se utvrdi ništetnom i bez pravnog učinka odredba čl. 2. st.5. Ugovora o kreditu kojom je propisano da Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja kreditor. Tuženik u cijelosti osporava navode tužitelja da bi se ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita imala smatrati nepoštenom odnosno ništetnom i to iz sljedećih razloga. Ugovorna odredba je jasna, razumljiva i lako uočljiva. Tuženik ističe kako je odredba kojom se ugovara obveza korisnika kredita za plaćanjem naknada i troškova jasna, lako uočljiva i razumljiva. Naime, sukladno odredbi čl. 57. ZPP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Na jednak način određeno je i Direktivom Vijeća Europske unije 93/13/EEZ čiji tekst je inkorporiran spomenutim Zakonom o zaštiti potrošača u hrvatsko nacionalno zakonodavstvo. Tako je odredbom čl. 4. st. 2. Direktive propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštena ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani, i isporučene usluge i robu, na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene, dok je odredbom čl. 5. propisano da u slučaju ugovora u kojima se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo. Dakle, Direktiva propisuje tzv. načelo transparentnosti koje je razvijeno u praksi Suda EU kao načelo temeljem kojega u trenutku ugovaranja određenog pravnog posla potrošaču odredbe ugovora moraju biti razumljive ne samo na formalnoj i gramatičkoj razini, nego i na način da mu je pruženo dovoljno informacije temeljem kojih može shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja određene odredbe. Osim toga, ovdje valja ukazati i na odredbu čl. 55. st. 2. ZPP-a, a kojom odredbom je propisano da će sud prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzeti u obzir priroda proizvoda koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, s obzirom na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor. Dakle, i Direktiva i ZPP propisuju kriterije temeljem kojih se ocjenjuje da li je određena ugovorna odredba poštena, što znači da je i u ovom konkretnom slučaju potrebno ispitati informacije koje su se pružile tužitelju kao potrošaču, ali i okolnosti koje su vrijedile prije i za vrijeme sklapanja ovog ugovora o kreditu. Prvenstveno što se tiče informacija koje je tuženik pružio tužitelju, tuženik ističe da je tužitelja u cijelosti informirao o njegovoj potencijalnoj obvezi na plaćanje naknade za obradu kredita, dakle, tužitelj je mogao shvatiti ekonomske posljedice

ugovaranja takve odredbe. Naime, osim što je tuženik tužitelju na tu odredbu ukazao u samom ugovoru, tužitelju je ta informacija bila dostupna i na letcima tuženika koji su bili dostupni u poslovnici tuženika u kojoj je ugovoren ovaj kredit. Tuženik je tužitelja o obvezi plaćanja naknade za obradu kredita informirao i tijekom pregovora oko ugovaranja ovog ugovora o kreditu na način da su službenici Banke tužitelju jasno iskomunicirala da postoji obveza tužitelja, u slučaju odobrenja kredita, na plaćanje naknade za odobrenje kredita. Tuženik u privitku dostavlja izvadak iz Upute službenicima za odobravanje kredita građanima – osnovna uputa, a u kojoj se navodi da se naknada za obradu kredita naplaćuje sukladno Odluci o tarifi naknada za usluge te da se naknada od strane korisnika kredita (samo u slučaju da se odobri kredit) može platiti iz sredstava kredita ili iz vlastitih sredstava. Navedeno znači da su sigurno službenici tuženika komunicirali s tužiteljem vezano za plaćanje naknade za obradu kredita, iz razloga što se plaćala nakon odobrenja kredita i iz razloga što se morao utvrditi model plaćanja naknade. Drugim riječima, tužitelj ne može tvrditi da nije bio svjestan ekonomskih posljedica vezano za ugovaranje odredbe kojom se utvrđuje njegova obveza za plaćanjem naknade. S obzirom na sve navedeno, očito je da su navodi tužitelja o nerazumljivosti naplaćene naknade u ovome pojedinačnom postupku u cijelosti neosnovani s obzirom na jasno određenje naknade koja se naplaćuje prilikom obrade kredita, a koja ne mora sadržavati koje se sve usluge i troškovi pokrivaju u zamjenu za predmetne iznose koji se naplaćuju temeljem navedene ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita. Ugovorna odredba ne uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama. Tuženik također ističe (suprotno navodima tužitelja) da odredba o ulaznoj naknadi ne uzrokuje takvu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama koja bi se imala smatrati znatnom u smislu odredbe čl. 53. ZPP-a. Slijedom navedenoga ne može se smatrati da bi predmetna ugovorna odredba o naknadi uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama pa da bi se ta odredba imala smatrati nepoštenom/ništetnom. Slijedom svega navedenog, tuženik predlaže naslovnom sudu da odbije tužbene zahtjeve tužitelja kao neosnovane te naloži tužitelju da naknadi tuženiku troškove ovoga postupka.

3. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u presliku Ugovora o kreditu broj: 3211061843 od 4.listopada 2007. godine, iskaz tužiteljice i zapisnici s ročišta te priležeći podnesci.

4. Nesporno je među strankama da je tužiteljica u svojstvu korisnika kredita s tuženikom kao kreditorom dana 4.listopada 2007. sklopila ugovor o kreditu broj: 3211061843 kojim je tuženik tužiteljici odobrio kredit od 66.000,00 CHF u protuvrijednosti kune. Nesporno je da je tuženik tužiteljici naplatio naknadu za obradu zahtjeva kredita, sporno je da li je odredba naknade za obradu kredita čl. 2. st. 5. ništetna kao i osnovanost tužbenog zahtjeva. Imajući u vidu da je u ovom predmetu postavljen deklaratorni zahtjev za utvrđivanje ništetnosti pojedine odredbe ugovora o kreditu u konkretnom slučaju prema odredbi čl. 40 st.2 ZPP-a mjerodavan je zahtjev za vrijednost predmeta spora iznos 383,19 eura jer je vrijednost tužiteljeva zahtjeva upravo iznos naknade koja je tužitelju naplaćena.

5. Iz iskaza tužitelja proizlazi da kada je bio kod tuženika da su mu ponudili kredit u CHF da je najpovoljniji i najbolji. Pročitao je ugovor i nije ni primijetio da treba platiti naknadu za obradu kredita niti mu je zaposlenik tuženika to rekao niti objasnio od čega se sastoji ta naknada. Kredit je bio za uređenje stana u kojem živi sa obitelji. Navedeni stan nije iznajmljivao a niti je imao registriran obrt niti firmu. Mjesečne anuitet je plaćao sam. Navodi da je banka sastavila ugovor.

6. Sustav zaštite uspostavljen Direktivom 93/13 temelji se na ideji da se potrošač u slabijem položaju u odnosu na prodavatelja robe ili pružatelju usluga, ne pretpostavlja samo gramatičku razumljivost ugovorne odredbe o naplati naknade za odobrenje kredita, dali je tužitelju od strane tuženika objašnjena jasnoća i razumljivost navedene odredbe, a što nije učinjeno. Prema odredbi čl. 59. Zakona o zaštiti potrošača propisano je: Ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti.

7. Prema odredbi čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača propisano je: Ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

8. Prema iskazu tužitelja sud je zaključio da se u konkretnom slučaju nije pregovaralo o navedenoj odredbi jer se radilo o tipičnom formulacijskom obrascu ugovora, unaprijed sročenom i priređenom od strane banke koju tužitelj može potpisati ili ne te je sasvim neizvjesno da tuženik ne bi omogućio tužitelju zaključenje ugovora da navedena ugovorna odrednica nije bila uključena u Ugovor. Ugovor ponuđen tužitelju je po principu "uzmi ili ostavi", jer tužitelj je mogao samo isti prihvatiti, druge opcije nije imao. Iz sadržaja sporne ugovorne odredbe čl.2.st.5. nije vidljivo na što se točno odnosi naknada za prijevremenu otplatu kredita i da li je tuženik uopće imao kakve stvarne troškove vezane za navedenu naknadu. Tuženik je na opisani način postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača, a prema čl. 96., 97. i 102. te suprotno odredbama ZOO-a. Odredbom čl. 96. st. 1. ZZP-a propisano je kako se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako je suprotno načelu savjesnosti, poštenja te uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Prema st. 2. navedenog čl. smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane ovdje tuženika te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora ovdje tuženika. Odredbe koje su se odnosile na naplatu naknade za odobrenje kredita sastavni su dio standardnog ugovora o kreditu unaprijed sastavljenog od prednika tuženika te o kojim odredbama se sa tužiteljem nije pojedinačno pregovaralo, niti je tužitelj imao utjecaj na njihov sadržaj, suprotno načelu savjesnosti, poštenja te je tužitelju nametnuta prekomjerna i ekonomski potpuno neopravdana obveza te takva ugovorna odredba uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita tužiteljice kao potrošača u odnosu na tuženika.

9. Sud je stava da je neosnovan navod tuženika kako tužitelj nema pravni interes za podnošenje deklaratorne tužbe jer je upravo pravni interes tužitelja utvrditi

nepoštenu, ništetnu ugovornu odredbu o naknadi koju je tužitelj platio prilikom realizacije kredita.

10. Tuženik nije dovoljno vodio računa o tužitelju kao potrošaču i slabijoj ugovornoj strani te je povrijedio načelo savjesnosti i poštenja, a prema čl. 4. ZOO-a te načelo jednake vrijednosti činidaba prema čl. 7. ZOO-a stoga je ugovorna odredba čl. 5 i 8.2 predmetnog ugovora nepoštena i posljedično ništetna te je protivna odredbi čl. 81., 82., 90., 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača i prema odredbi čl. 322., 323. i 324. ZOO-a. Kako se radi o ništetnim ugovornim odredbama, a ništetnost nastaje na temelju zakona i djeluje od trenutka sklapanja pravnog posla, a prema odredbi čl. 323. st. 1. ZOO-a. Prema odredbi čl. 1111. ZOO-a propisano je da dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda odnosno, druge nadležne vlasti ili zakona stjecatelj je dužan vratiti odnosno naknaditi vrijednost postignute koristi s time da se pod prijelazom imovine razumijeva i stjecanje koristi izvršenom radnjom, a iz čega proizlazi da tužiteljica osnovano potražuje kao posljedicu ništetnosti navedene ugovorne odredbe, a prema postavljenom tužbenom zahtjevu. Sud je iz navedenog utvrdio da je stjecatelj nepošten te je odlučio da se utvrđuje ništetnom odredba sadržana u čl. 2. Ugovora o kreditu broj 3208621571 od 15. ožujka 2007. godine. U cijelosti je promašeno pozivanje tuženika na direktivu vijeća Europe, kako bi predmetna ugovorna odredba bila jasna, uočljiva i razumljiva jer je sud utvrdio da tužiteljica nije bila razumljiva, a niti je mogla biti razumljiva odredba ugovora o ulaznoj naknadi za obradu kredita jer tužitelju nije obrazloženo od čega se sastoji ulazna naknada, a niti je mogao shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja ugovorne odredbe.

11. Sud je dosudio parnični trošak tužitelju temeljem čl. 154. st. 1. ZPP-a u iznosu od 747,50 eur, a koji se sastoji od: tužba - 50 bodova, podnesak 17.03.2026. – 50 bodova, podnesak 5.05.2026. - 50 bodova, ročište 9.06.2026. - 50 bodova, ročište 9.07.2026. - 50 bodova, ročište za objavu presude - 25 bodova, a što ukupno iznosi 550,00 eur za rad odvjetnika prema OT, PDV 137,50 eur, trošak sudske pristojbe na tužbu 30,00 eur, trošak sudske pristojbe na presudu 30,00 eur.

U Zagrebu, 29. rujna 2026.

Sudac:
Saša Bušić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude strankama je dopuštena žalba u roku od 15 dana od primitka prijepisa presude. Žalba se podnosi pisanim putem u 4 istovjetna primjerka putem ovog suda, a o žalbi odlučuje Županijski sud.

DNA:

- tužitelju po pun
- tuženiku po pun

Broj zapisa: **9-3088d-d9784**

Kontrolni broj: **030ac-d6374-6b532**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.